

Els nois de la ràdio

Dimarts va ser el dia de la ràdio. Aquesta història que us explicaré va passar a mitjan anys 80, a Portbou, dins d'unes minúscules golfes a casa d'en Joe i l' Elvira, recobertes d'oueres de cel·lulosa reciclada, que suposadament milloren la sonoritat. Amb una taula de fusta potser treta d'una vella agència de duanes i al damunt un radiocasset vuitanter de dues cintes, un minúscul micro de botó i un escarransit emissor d'FM amb mesclador incorporat. Ens l'havia fabricat en Jaume, un manetes de Llançà que també va soldar l'antena emissora de paraigües que sovint se l'endua el vent. Així començava una excitant història de ràdio. Ràdio Tramuntana Nord, al cap de poc temps Ràdio Tramuntana. La vam posar en marxa uns adolescents liderats per l' Eduard (el fill de la casa i un savi de la música moderna), en Tomàs (li dèiem Puro perquè fumava quasi des de la guarderia), un servidor i, unes setmanes més tard, s'hi va incorporar en Migue. Hi vam destinar totes les hores del dia amb una passió malaltissa i moltíssima il·lusió perquè Portbou, en aquell moment molt viu perquè els nens del baby boom érem adolescents inquiets, tingués la seva ràdio. Ràpidament en Tomàs es va convertir en el locutor més popular del poble. Feia el Purus club, punxava música i amb veu aflautada garlava divertides ocurrencies. Ràdio Tramuntana va fregar una dècada de vida. El consistori de l'alcalde Sáez i un aliat nostre, l' Albert Ballesta, que feia de secretari municipal, van creure en el projecte perquè érem uns apassionats molt pesats. Portbou sortia d'unes quantes generacions de nanos massacrats per les drogues i possiblement l'Ajuntament pensava que la ràdio ens tindria entretinguts. Van encertar de ple: ens vam enganxar a la ràdio. Sáez primer, i l'alcalde Novés després, van posar-hi diners, convertir Ràdio Tramuntana en el referent de desenes de joves del poble que durant uns anys hi van fer increïbles i imaginatius programes de tot tipus. En Gerard la va fer gran i fiable tècnicament i en Sergi, en Quero, en Xavi, la Montse, l' Enric, en Lluís, en Poli, els nens del professor Josep Vilanova, el Búho i una multitud més, hi van posar la paraula i la imaginació. Però sobretot tot el poble, que se la va fer seva. Perquè en definitiva la ràdio era, i continua essent, bàsicament això, una comunitat, petita o grossa, que se la fa seva. La ràdio sense complicitats és morta. Gràcies a aquelles petites golfes, alguns d'aquells nens es van acabar dedicant professionalment a la ràdio i al periodisme. A Girona, Barcelona i Madrid. Però això ja és una altra història. Divertida però no tant. I sobretot menys genuïna.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/02/16/nois-radio/896190.html?utm_source=rss